

IRENA
OBERMANNOVÁ

PRVNÍ
VĚCI

motto

motto

IRENA
OBERMANNOVÁ

PRVNÍ
VĚCI

Praha 2014

© Irena Obermannová, 2014
Cover illustration © Lukáš Miffek, 2014

ISBN 978-80-267-0242-9

PRVNÍ MENSTRUACE

NA ZAČÁTKU BYLY MŽITKY. Svět se roztečkoval, stal se zrnitou fotkou a Ofélie vidí jen její jednotlivé části. Z celku se stal detail, z detailu podstata. Něco se děje s jejím tělem. Tak nějak víc je.

Betty sedí na zemi v Oféliině pokojíčku a líčí si pusou červenou rtěnkou. Na sobě má síťové punčocháče, krátkou sukni a vlasy si vytupírovala až ke stropu.

„Vypadáš nádherně,“ hlesne Ofélie.

„Taky bys vypadala, kdybys na sobě furt neměla ty tepláky. Vyfoťíš mě?“

Betty dělá pózy, tváří se smyslně, vypíná hrud', kroutí zadkem.

V hledáčku mobilu se rozpadá na tečky, částice holky ve vývinu, na jednotlivé mžitky, které jsou vzájemně v rozporu. Ale možná se to Ofélii jen zdá.

Spoušť mlaskne, ten zvuk má ráda.

„Uka.“

Váhavě ukáže Betty fotku, ale ona našťestí nevidí, že je na padrt'.

„Hm. To jsem teda kus, vid'?“

Betty se ráda strojí, ví, co kam patří, rtěnka na pusou a tak. Už nosí podprsenku. Je ve všem lepší než Ofélie.

„To jo!“

„A teď ty.“

„Já?“

„Je tady snad ještě někdo jinej?“

„Není.“

Betty se hrabe v hromadě oblečení na zemi. Najde bílé krajkové šaty s nabíranou sukni po mámě. Sáhne za řadra a vytáhne z podprsenky dvě ponožky zamotané do klubíčka. A nesmlouvavě jí je podává.

Kromě mžitek Ofélii pronásleduje úzkost. Ta nejužší. Ofélie se každou chvílí uvnitř stáhne do ruličky. To se dřív nestávalo. Cítí se jak před popravou. Ale ví, že se nic neděje. S Betty si hraje od dětství.

Poslušně si obléká šaty, na nohy jí Betty přihraje střevíčky na podpatku.

Ofélie se cítí nesvá. Stydí se. Má tělo, co k ní nepatří. Je z něj nesvá.

„Hejbej se!“ velí Betty.

„Jak?“

„Jako ženská.“

Betty fotí a fotí. Ofélie prkenně napodobuje pohyby, které předtím dělala kamarádka, rudne a potí se, ale pak se něco stane, zapomene na Betty, na svět, co nedává smysl, a zkusí to. Podívá se do zrcadla a spatří v něm ženu, obejmě ji, ta žena je krásná a drží pohromadě. Ovšem jen okamžik, než se rozpadne na tečky a zmizí.

~~~

Když člověk jede na Vyšehrad na kole, pořádně se zapotí, ale i tak tam jezdí rády. Kola zaparkují kousek od kostela a pak se vždy vydají svojí úzkou stezkou, kterou moc lidí nezná. Vede na čarodějně Místo nad Vltavou. Ofélie ovšem Betty nikdy neřekla, že ji tu navštívil Anděl a že si s ním a s Panem Nelsonem povídala. To by jí Betty dala.

Betty konečně dopije Coca Colu a roztočí plechovku. Když se nádoba zastaví, ukazuje víčko na Ofélii.

„Nenávidělaš někdy svoji mámu?“ vyhrkne Betty.

„Ne.“

Plechovka se zachvěje.

„Kecáš!“

„Jo, jednou. Ne, vlastně dvakrát.“

„A proč?“

„Furt se mě na něco ptá. Je to strašně trapný. Radši už moc doma nemluví. A taky...“

Ofélie se zajímá.

„Co? Dělej, řekni to.“

„Nesnáší můj táta. Jasně, jsou rozvedení, ale stejně... Je to můj táta... A ty? Tys někdy svoji mámu nenáviděla?“

Je proti pravidlům ptát se mimo hru, ale vždycky to tak dopadne. Nejde o hru, ale o otázku. Vlastně odpovědi. Betty si odfrkne.

„Já ji nenávidím furt.“

„Kecáš,“ hlesne Ofélie obdivně.

„Je stará, blbá a myslí si, že se za ní všichni chlapi votácej. Jenže nechápe, že se dívaj po mně.“

Betty se vyzná. Nemá mžitky. Kouká na kluky. Teď na Ofélii, i když jinak, pátravě.

„Hele – už jsi to dostala?“

„Co?“

„Nedělej, že nevíš.“

„Nedostala.“

Betty plechovku položí k batůžku. Už ji nepotřebují.

„Já už to mám půl roku,“ oznámí, ale Ofélie to přece ví.

„A jaký to je?“

„Nic moc.“

Betty chvilku přemýšlí. Po Vltavě plují lodě. Anděl už není a nebude, napadá Ofélii při pohledu na lesklou vodní hladinu pod nimi.

„Můžu ti to ukázat,“ nabídne Betty.

„Jak jako ukázat..?“

„No, abys to viděla.“

Betty nečeká na odpověď, sáhne si do kalhotek a vyndá zkravenou vložku.

„Vodporný, co?“

Ofélii se zvedá žaludek.

„Vypadá to jako... vražda.“

~~~

„Fakt se tvoje matka dneska nevrátí?“

„Fakt ne. Má novýho přítele. Tentokrát s bytem,“ vysvětlí Ofélie s jistou dávkou ironie.

Kolem veliké matčiny postele hoří svíčky. Ofélie s Betty tu leží jak na oltáři. Jako by umřely, napadá ji. Je to tak slavnostní a smutné! Leží vedle sebe na zádech, odděluje je jen malá mezeza, kterou vyplňují jejich natažené paže. Drží se pevně za ruce. Druhou rukou Ofélie objímá bílého plyšového opičáka.

„Už ti ho představila?“ zajímá se Betty.

„Naštěstí ne. Ten minulej byl pěkněj debil.“

Betty se k ní přitulí.

„Máš mě ráda?“

„Strašně,“ obejmeme ji Ofélie.

„Přisahej.“

„Přisahám. A ty mě?“

„Taky strašně.“

Ofélii zas projede břichem kudla. Mžítka před očima se barví dočervena. Kapou. Odkud kam a proč? Děsí ji.

„Slib, že mě nikdy nezradíš,“ zaprosí Ofélie.

Betty se rozesměje.

„Nikdy. Přisahám.“

Natáhne se pro opici, popadne ji a shodí na zem.

„Ale jen když přestaneš spát s touhle nablblou opicí.“

„To je Pan Nelson,“ ohradí se Ofélie.

Betty se ušklíbne.

„Vůbec si nepamatuju, že Pipi Punčochatá měla opici Pana Nelsona. Nepřibásnila sis ho?“

Ofélie se pro Pana Nelsona natáhne a zase ho položí na místo vedle sebe.

„Nepřibásnila. Ten její byl živej. Pipi říkala, že nechce bejt nikdy dospělá, pamatuješ?“

„Ne.“

Betty se odtáhne, jako by Ofélie řekla něco špatného. Mžitky kapají víc.

~~~~

Do ložnice nakoukne matka. Z její tašky voní čerstvé koblihy. Copak už je ráno? Ofélie jde do kuchyně.

„Vem si, zrovna je vytáhli z pece. Jsou ještě teplý,“ máma ji políbí. Roztečkuje se na padrt'. Je vzdálená, rozpadlá na milimetry.

Koblihy čekají na stole. Taky čaj. Ofélie si kousne.

„Já už musím jít, mamí.“

„A jak ses vlastně měla?“

„Dobře.“

„A nebála ses tu sama?“

„Ne, večer tu byla Betty. Musela pak jít spát domů, ale měly jsme se fajn.“

Ofélie se zvedá. Pryč. Musí utéct. Zalyká se.

Matka za ní vykročí do předsíně. Usměje se tak spiklenecky, až se Ofélii podlomí kolena.

„Tak Betty tu byla! Blíží se doba, kdy ti takové věci nebudu věřit. Docela se na to těším.“

Ofélie se na to netěší. Utíká.

~~~~

Škola se otřásá řevem. Spolužáci se hrnou hlava nehlava do malinké hnusné šatny, která vypadá jako klec. Ofélie se necpe, ale marně. Změť spolužáků jí smýká ke zdi. Snaží se dosáhnout na svoji bundu. Až příliš zdvořile se otočí na tlustého podobaného Staňka se zarputilým výrazem v obličeji.

„Dovolíš?“

„Až dovolíš ty, Váchová.“

Staněk ji tlačí k věšáku, lepí se na ni, Ofélie ustupuje, ale dál už to nejde. Staněk se k ní přitiskne. Funí vzrušením. Blíží se k ní jeho zpocený obličej. Rozpadá se na tečky. Osahává ji.

Konečně se Ofélii podaří uvolnit ruce a vlepít mu facku. Staněk vypadne.

Všichni odcházejí. Ofélie zůstává v šatně. Sedá si na lavici a z tašky vytáhne Pana Nelsona. Tiskne ho k hrudi a cítí, jak se jí po tvářích valí slzy. Neslyší zvonění, neslyší kroky, které se rozléhají chodbou.

„Stalo se ti něco, Ofélie?“ ptá se starostlivě Mourová.

Ofélie místo odpovědi urputně kroutí hlavou.

„Jestli ti někdo něco udělal, tak mi to řekni,“ naléhá učitelka.

„Ne, nic. Na shledanou.“

Ofélie se zvedá, strčí Pana Nelsona do tašky a pomalu odchází.

~~~

V kouření vodní dýmky se Ofélie prudce zlepšuje. Je na sebe pyšná. Betty ji spokojeně pozoruje. Pijí masalu, dráždivou směs teskných chutí. Připadají si důležité. Čajovna je jejich další tajné místo.

„Naši jsou v tomhle dobrý, stačí, když jim řeknu, že mi není dobře, a do školy nemusím,“ vypráví Betty. Pak jí dojde, že Ofélie jen kouří dýmku, aniž by řekla slovo.

„Seš nějaká zaražená, ne?“

Ofélie dlouze vyfoukne kouř.

„Ne...“
Betty se zatváří výhružně.
„Mám vytáhnout flašku?“
Myslí tím plechovku. Ofélie kapituluje.
„Staněk,“ hlesne.
„Ten úchyl!“ zaúpí Betty až moc hlasitě. „To je vodporný! Řeklas to učitelce?“
„Ne. Já to dokážu říct jen tobě.“
„Fuj. Muselo ti bejt hrozně. Hele, jak hrozně? Můžeš mi to popsat?“
„Ne.“
„Dělej!“
„Ne.“
„Pomůže ti to.“
Ofélie znovu vyfukuje dým.
„Jestli to neřekneš, tak tě prokleju. Víš, že jsem byla v minulým životě bludička?“
„Ne.“
„Jestli tě prokleju, umřeš.“
Když Betty přestřelí, Ofélie mlčí ještě zarputileji. To jediné na Betty účinkuje.
„Dělám si legraci,“ snaží se ji uchlácholit.
„Neděláš...“
„Tak to řekni. Raz dva tři, teď.“
Ofélie vlastně neví, proč ji tak poslouchá. Možná proto, že Betty se vyzná. Nebo proto, že byla v minulém životě bludička. Nebo to působí mžitky. Ofélie se ponoří do jejich hlubiny a nechá se nést.
„Hnus,“ slyší se, jak říká. „Cítila jsem hnus. Z bolesti. Z měšice. Z toho, cos tuhle říkala. Však víš...“
„Co jsem říkala?“
„No, že ho do mě budou strkat. Taky jsem dostala strach, no víš, z čeho... no z tamtoho, co bude každéj měsíc bolet.“

Jak už to máš. Došlo mi, že všechno už bude jenom horší. Protože Staněk. Bude se potit a hekat a mně poteče krev. Už navždycky.“

Musela vypadat příšerně, protože Betty ji najednou přerušila.
„Hele, napij se.“

Konečně pijí čaj mlčky. Načež se obě zadívají stejným směrem. Na nedalekém polštáři sedí na zemi asi tak šestnáctiletý kluk a čte si. Ofélie rychle sklopí oči a kouká se do svého šálku.

„Líbí se ti?“ rýpne si Betty.

„Dívám se, co čte.“

„To je to samý. Mně se líbí moc.“

„Tenhle čaj je dobřej.“

Betty ji ale nevnímá, zvedá se a jde ke klukovi.

„Ahoj, já jsem Betty.“

„Tomáš,“ usměje se.

„Co piješ za čaj?“

„Králov sen. Chceš ochutnat?“

„Ráda.“

Betty si přisedne. Tomáš jí nalije.

Betty požitkářsky ochutnává. Mhouří oči, protože ví, že tak vypadá jako čajová odbornice, že tak vypadá nádherně.

„Hmm. Cítím tam vůni pouště a ibišku.“

Tomáš ji pozoruje s pobaveným úsměvem.

„To poznáš, jo?“

„Jasně. Byla jsem v minulým životě beduín.“

Tomáš se rozesměje.

„Víš, mě zajímaj minulý životy. Strašně. Cos byl ty?“

„Nevím. Mě to moc nebere.“

„Můžu ti to zjistit. Umím se podívat tisíce let zpátky. Nezaidem někdy do kina?“

„Tak můžem...“

Tomáš trochu zrozpačití. Zadívá se ke stolu, kde sedí Ofélie.

„Proč sem nevezmeš tu tvoji kámošku?“

„No... já nevím...“ teď znejistí Betty. Hned to napraví. „Ofélie!“ volá. „Pojď sem!“

Ofélie se tedy zvedá a pomalu jde k nim.

„Ahoj. Ofélie...“ představí se.

„Chceš ochutnat Králův sen?“ nabízí zase Tomáš.

Ofélie pokrčí rameny. „Tak jo.“

Pije čaj a prohlíží si knížku na stole. Tomáš si toho všimne.

„Řvoucí výhně snášely řetězem spoutanou kouli ve vlastních lůnech,“ cituje. „William Blake. Píše fakt hustý básně.“

„Aha,“ řekne Ofélie.

„Půjdeš s náma do kina?“ zeptá se Tomáš.

„Já?!“ Ofélie se lekne.

„Vona chodí s Panem Nelsonem,“ vysvětlí Tomášovi Betty.

„Kdo je to pan Nelson?“ zajímá se Tomáš.

Ofélie se naštve.

„Nikdo.“

„Aha. Tak můžeš jít do toho kina...“

~~~

Ofélie se choulí na hromadě oblečení, kterou stále neuklidila. Objímá si kolena a s nimi i Pana Nelsona.

„Jsem tak strašně trapná!“ říká mu. „Proč jsem tak strašně trapná, nevíte? Jsem nejtrapnější holka na světě. A taky nejhnusnější. Jak mám žít, Pane Nelsone?“

Ofélie s opičákem zatřese.

„Nevíte. Ale já jo. S tím se nedá žít.“

Do pokojíčku vtrhne matka.

„Ofélie, tys pořád neuklidila tu horu oblečení?“ zděsí se místo pozdravu.

„Ty už seš doma? Vůbec jsem tě neslyšela přijít!“

Matka ji zas neslyší mluvit. Zajímá ji jen jediné.

„Kdy to uklidíš?“

Ofélie rychle vstává a pokouší se mámu uchlácholit.

„Takhle je to praktičtější,“ vysvětluje. „Skvěle se v tom znám, přesně vím, kde co mám. Dávat oblečení do skříně je pitomost.“

Matka se rytmicky shýbá a věší věci do skříně. Působí velmi čiperně, což je depresivní. Ofélie se na ni dívá tupým pohledem, posadí se znovu na zem, i když ví, že by neměla, ale nemůže se ani hnout.

Matka jede jak stroj a stále mluví.

„Ofélie, prosím tě, já už nevím, co s tebou! Vůbec ti nerozumím. Nic mi o sobě neřekneš, seš taková nějaká rozháraná – víš, a ono to s těmi neurovnanými věcmi souvisí. Takhle nevy-padá pokoj mladé slečny! Takovej bordel!“

Ofélie by ji ráda v její zběsilé činnosti zastavila, ovšem matka se jí před očima rozpadá na kousičky a není jasné, zde se někdy složí zase zpátky. Kousky matky skáčou, hemží se, jsou z ní mžitky. Ofélie musí zavřít oči.

„Mami, já to uklidím,“ vypraví ze sebe. „Už o tom nebudem mluvit, jo?“

„Ale já s tebou chci mluvit!“

„A o čem?“ leká se Ofélie.

„O všem.“

Matka se složí zase zpátky.

„Kde začnem?“ zeptá se Ofélie ironicky. Oči zas otevře.

Původní matka je tu v plné síle. A nemlčí. I když trochu znejistí, odhodlává se.

„No já nevím... třeba jestli už se ti líbí nějakaj kluk.“

„To je jako nutný nebo co?“

„Je to normální.“

Ofélie se naštve. „Tak asi nejsem normální. Jsem po tátovi.“

„Nejseš!“ vyštěkne máma.

„Nějaký další otázky?“ Ofélie nasadí líbezný tón.

Matka po ní hodí poslední svršek, který drží v rukou, a ko-nečně odchází.

Než třískne dveřmi, stihne ještě říct:
„Jen rozkaz. Okamžitě uklid' ty hadry!“

~~~

O hodinu později už mezi nimi panuje klid a mír, tak to bývá často, zvláště poslední dobou. V dokonalé souhře spolu krájí v kuchyni zeleninu na salát. Jako vždy je jim oběma líto, že se pohádaly. Jako vždycky to matka víc ventiluje.

„Mám toho teď moc, víš. Tak někdy vylítnu.“

Ofélie by raději jen krájela. Ale to asi nepůjde.

„Jo, to nevadí.“

„Taky mám o tebe starost. Seš v blbým věku.“

„Hm.“

Matka se na ni s láskou zahledí. Proč je to Ofélii tak nepříjemné? Proč má pocit, jako by ji stahovala z kůže? Co to má všechno znamenat?

„Řekla bys mi, kdyby se něco dělo?“

„Nic se neděje, mami.“

Nemůže mlčet?

„No, ale kdyby... já nevím... chápeš, ne?“

„Ne.“ Ofélie se zoufale snaží převést řeč jinam. „Mám do toho nakrájet i cibuli?“

„Můžeš, ale nadrobno.“

Konečně!

Ne, prostě ne.

„No tak třeba...“ matka se chvíli odhodlává. „Nedostala jsi to pořád, vid'? To bys mi řekla, vid'...“

Ofélie odpovídá už téměř úsečně, současně ale nechce matku zranit.

„Nedostala, mami.“

„Přijde to každou chvílku.“

„Já vím.“

„Pro každou dívku je to náročný. Najednou...“

Ofélie jí podstrčí prkýnko s cibulí.

„Takhle nadrobno?“

„Ano, přesně tak.“

Matka musí všechno doříct, dokonat, dodělat ji.

„Může ti bejt špatně. A budeš se cítit hrozně. Betty už to má?“

„Nevim.“

„Někdy je pro holku snazší o tom mluvit s kamarádkou. S matkou je vždycky potíže... vid'?“ mrkne na ni.

„Ani ne.“

Teď se máma dojme. Hlas se jí láme.

„Kočinko, chci ti prostě jen říct, že kdybys to dostala a já třeba nebyla doma, koupila jsem ti vložky. Máš je na poličce nahore na záchodě. A hlavně mi hned volej, ano?“

„Už ten salát je.“

Konečně usedají k jídelnímu stolu.

Blahodárné ticho ale není na dlouho. Matka se rozzáří.

„Já jsem teď tak šťastná, Ofélie!“

„To je super.“

„Víš, po rozvodu s tvým tátou jsem byla spoustu let sama. Připadala jsem si hrozně, myslela jsem, že už nikdy nebudu mít nikoho ráda. A najednou!“

„Najednou už máš ráda třetího.“

„Jo. Je to skvělý! Víš, jak mi Alena dala k čtyřicátinám podvazky? Pošeptala mi, že v tomhle věku mám bejt běhna. Pro-miň, Ofélie, že ti to vykládám...“

„Jo, dobrý... nemusíš zacházet do podrobností.“

„Nebude ti vadit, když dneska večer nebudu doma? Libor mě pozval na operu. Ale na noc se vrátím.“

„Jasně.“

Opravdu jí to nevadí. Ale proč je jí teda tak smutno?

~~~

Pokoj uklidila. Matka měla pravdu, hned si tu připadá líp.

Stoupne si před velké zrcadlo ve zlatém rámu. To jsem já? Svléká si mikinu, nechá ji spadnout na zem. Tohle taky? Dívá se sama sobě do očí. Svléká si kalhoty, ponožky. Dívá se. Rychle přikročí k posteli, na níž leží Pan Nelson a otočí ho čelem ke zdi. Teprve pak se před zrcadlo vrátí. Teprve pak si svlékne tričko, stojí jen v kalhotkách a v košilce, v dětském, bavlněném prádle s puntíky. Svléká si košilkku. Kalhotky. Až stojí před zrcadlem úplně nahá.

Lekne se, ale neví proč a čeho. Mrští sebou na postel. Stočí se do klubíčka. Přikryje se dekou po uši. Dívá se do tmy. Nic v ní nevidí.

~~~

Už je teplo, na kolech se dá jezdit skoro pořád. Ozdobily si řídítka pampeliškami. Jedou podél Vltavy, kde korzuje hodně lidí. Přejí si, aby všichni viděli, jak jim to sluší.

Jedou dál, možná až na Zbraslav.

Zastavují v Bráníku, protože tam u stánku prodávají zázvorovou limonádu.

„Prostě do toho kina pojd,“ hučí do ní zase Betty. „Dělá to kvůli mně, chápeš, nechce mě plašit. Pak se prostě nějak zdejchneš, jo?“

„Tak jo.“

„Hlavně moc nemluv. Ale to u tebe nehrozí.“

„Budu mlčet, abych nebyla trapná.“

„No, to bude nejlepší.“

Betty se zarazí, co to z ní vypadlo. Poopraví se. Ze soucitu.

„Ale ty nejseš zas tak moc trapná, Ofélie.“

„Nemusíš mě utěšovat.“

„Neblbni furt. Musíš bejt víc sebejistá. Já tě to naučím. A někoho ti sbalim. Abysme pak mohli chodit do kina všichni. Abys nám nedělala křena, chápeš.“

„Chápu.“

Betty se zasní, takhle ji Ofélie nezná.

„Von je takovej jemnej, vid’?“

„Nevím.“

„Je nádhernej. Není to žádnéj nadrženej kretén. No... sex není jen tamto... a to takovejhle kluk ví. Tomu pude vo lásku. To my bludičky poznáme.“

„Nebo beduíni?“

Betty ji neuzná za hodnu odpovědi. Vytáhne z kapsy cigarety.

„Ty kouříš?“ podiví se Ofélie.

Betty si zapaluje. „Co mi zbejvá, když mi ještě není patnáct?“

Potáhne. Rozkašle se. „Ale je to teda dřina.“

Potáhne podruhé. Už jí to jde. Usměje se na Ofélii.

„Chceš taky?“

„Ne, díky.“

„Ale s cigárem by ti to slušelo víc než s tou nablblou vopící.“

„Říkala jsem ti, ať vo tom nemluvíš. Ukázala jsem ji jenom tobě. Doufám, že o tom nebudeš zas vykládat před Tomášem.“ Ofélie má na krajíčku.

Betty si ji posměšně měří.

„Ále! Tobě na něm nějak záleží.“

„Vůbec ne.“

Ofélie si bere od Betty cigaretu. Dokáže to. Musí.

Potáhne. Málem se udusí.

Betty se rozesměje. „Musíme trénovat. Brzo to dotáhnem na dvacet denně.“

~~~

Ofélie jede úzkou cestou k chatové kolonii na libeňském ostrově. Sezona ještě nazačala, nikde nikdo, je všední den. Seskočí z kola a vede ho podél Vltavy.

Vchází na zahrádku před chatou. Ťuká na dveře. Nic. Pak ho zahlédne.

Táta se sprchuje nahý pod konví pověšenou na stromě, kte-

rou si nahýbá tak, aby na něj tekla voda. Sprcha v konvi tomu vždycky říkávala.

Ofélie si ho chvíli prohlíží, teprve pak na něj zavolá.

Táta se rozzáří.

„Ofinko!!! Tak tys přišla!“

Rychle se otírá do ručníku. Je opálený, svalnatý, mužný. Její táta. Vždycky si s ním připadala taková chráněná, ale to byla malá. Otec se k ní otočí zády, rychle se obléká, ale jinak svoji nahotu moc neřeší.

Obejme ji.

„Vždyť jsem ti slíbila, že se stavím.“

„Já vím.“

Ofélie sundává z košíku kola tašku.

„Přinesla jsem ti ten nákup. Přesně podle seznamu.“

„Seš nejlepší ženská pod sluncem. Jediná, co mě zajímá.

Stačily ti ty prachy?“

„Jasně. A stovku jsem si nechala, jaks chtěl.“

„Tak pak je všechno v pořádku. Pojd', dáme si čaj.“

Otec staví tašku na stůl. Otvírá skříňku.

„Aha, tak čaj nemám. Nekoupilas ho?“

„Nebyl na seznamu.“

„Co kafe?“

„Já kafe nepiju. Ale to nevadí.“

Ofélie se rozhlíží. Dřevěné zdi jsou plné velkých černobílých fotek. Samé akty.

„Nebojíš se tu? Takhle sám... Na jaře tu ještě nikdo není.“

Táta otvírá ledničku. Skládá do ní věci z tašky.

„Samota je pro fotografa nejlepší. Samoty se nebojím, spíš blbců. A ti tady nejsou. Zatím. Blbci jsou expanzivní.“

Na polici pod jednou fotkou Ofélie zmerčí rtěnku. Nepozorovaně ji bere do dlaně.

„Cigáras taky nekoupila?“ Táta je plně zaujat vytahováním nákupu.

„Jé, já zapoměla.“

„Tak příště. Ještě nějaký mám.“

Táta narazí v tašce na buřty a zajásá.

~~~

Oheň se rozhoří hned, v tomhle je táta dobrý. Má na to zálesáckou příručku. Umí vykřesat oheň z křemene. Jednou ji to učil, ale marně.

Buřty brzy zavoní.

„Fakt je to tady romantický,“ usmívá se Ofélie.

„To si piš. Lítaj tady múzy.“

„Nahatý?“ dloubne si Ofélie.

„Jiný múzy nejsou.“

„Tak proto mámě tak vadily.“

„Tvý mámě jsem vadil hlavně já.“

Táta kontroluje buřty. Usoudí, že už jsou. Shodí je z prutu na talíř. Přisune hořčici. Jedí. Otec pije pivo.

„Což měla pravdu. Jako manžel jsem úplně na hovno. Ale zase dobře fotím.“

„To jo.“

„Tvoje matka mě ovšem považuje za magora.“

„Mě taky.“

„Nikdy jsem ji neuměl udělat šťastnou, i když jsem se snažil. Fotil jsem reklamy, billboardy a sousty kravin, abych zaopatřil rodinu. Jenže jsem zas nebyl doma.“

„Skoro nikdy.“

„Neumím bejt doma. Nesnáším rodinný hnízda, idylku. Proto jsem tady. Sám jak poustevník. Fotkám to prospívá.“

Ofélie sáhne do kapsy pro rtěnku a ukáže ji otci.

„Copak je tohle, poustevníku?“

„Nevím.“

„Nesnaž se mi namluvit, že je mámina.“

„Proč ne?“

„Rozvedli jste se před třemi lety.“

„No a?“

„Tak vidím, že má máma pravdu.“

„V čem?“

„Že zásadně odpovídáš otázkou.“

Otec udělá nevinný obličej. Vezme Ofélii rtěnku z dlaně a zastrčí ji do kapsy.

~~~~

Zírá na obrazovku tabletu jako vždycky, když se vrátí ze školy.

Má žádost o přijetí do přátel. Rozklikne ji. Tomáš.

Přijímá ho.

Někdo zvoní.

Ofélie chvátá do předsíně.

„Už běžím!“ zavolá do domácího telefonu.

~~~~

O zeď baráku se opírá neskutečně vymóděná Betty. Podporu potřebuje, jinak by v těch botách na podpatku upadla. Sukně jí sahá sotva pod zadek, výstřih až na břicho a zmalovaná je jak obraz. Ofélie trochu strne, ale neříká nic.

„Nepřehnal jsem to, vid’?“ Betty možná přece jen maličko znejistí.

Měla by jí to říct.

„No já ti nevím. Možná trochu jo. Nechceš se jít ke mně do něčeho převlíct?“

„Ne, to je v poho. Ty tomu nerozumíš.“

Betty si zapálí.

„Koukám, že už ti to jde,“ hvízdne Ofélie uznale.

Vyrážejí. Betty nepadá. A o ničem už nepochybuje. Je prostě dobrá.

~~~~

Fronta před pokladnou kina postupuje rychle. Betty celou řadu projede kontrolním pohledem, ale smutnou pravdu vysloví až Ofélie.

„Nikde ho nevidím.“

„Jsme tu moc brzo,“ usoudí Betty. „Budeme chvilku chodit támhletou uličkou.“

„Není to trapný? Tak jsme přišly dřív, no. Co je na tom špatnýho?“ ptá se Ofélie, nejspíš ale úplně špatně.

„Všechno. Jdem chodit sem a tam,“ přikáže Betty.

~~~

Štrádoujou tedy postranní uličkou sem a tam.

„Kolik je teď?“ zeptá se Ofélie stísněně.

„Za pět celá.“

„Já už bych tam šla.“

„Ty mlč.“

„Jdem tudy už popátý,“ namítá Ofélie.

Naštěstí se na konci ulice objeví Tomáš. Běží.

„Jé, ahoj holky! Nejela mi tramvaj. Proč nejste u pokladny?“

„No, my jsme taky teprve teď dorazily. Ještě jsme něco měly,“ řekne Betty.

Tomáš si ji teprve teď prohlídne.

„Vystoupení ve varieté?“

~~~

„To byla teda pěkná blbost,“ shrne Tomáš dojmy, když vycházejí z kina. Venku už se udělala tma.

„Nezajdem do čajovny?“ nadhodí Betty nenuceně.

„Jasně,“ souhlasí Tomáš.

Betty sehraje upejpavé rozpaky.

„Ona teda Ofélie ještě něco má... že jo, Ofélie.“

„No...“

„A nemůžeš to zrušit?“ Tomáš se jí dívá do očí, takže Ofélie nedokáže lhát.

„Jo, vlastně jo.“

Betty na ni vrhne vražedný pohled.

„To by bylo fajn,“ rozzářil se Tomáš.

~~~~

„Nejdřív vyprovodíme tebe, když bydlíš blíž,“ řekne Tomáš, když vycházejí z čajovny.

Betty se už nějakou dobu tváří uraženě, tak se proti tomu ani neohradí.

„Čau,“ vyštěkne nasupeně, když dorazí před její dům. Mizí ve dveřích.

„Ona je nějaká našťvaná nebo co?“ podiví se Tomáš.

Ofélie neví, co odpovědět.

„Na tebe ne.“

~~~~

Přicházejí před Oféliin dům. Zastaví se.

„Tak ahoj.“

„Můžu tě zase někam vytáhnout?“ zeptá se Tomáš.

„Třeba jo. A mohli bysme vzít i Betty, ne?“

„Já bych šel radši jen s tebou.“

Ofélie je celá nesvá.

„Už musím jít.“

„A pusu ti můžu dát?“

Ofélie neodpoví. Prchá.

„Ahoj,“ zamumlá mezi dveřmi.

~~~~

Doma si prohlíží Tomášův facebookový profil. Dívá se na jeho fotky, dozvídá se, že závodně vesluje, vidí ho, jak sjíždí řeku.

Uslyší odemykání bytu. Matka. A není sama.

„Jdu jí to říct,“ oznamuje komusi. „Sedni si do kuchyně. Bude to v pohodě, uvidíš.“

Ofélie rychle zavírá facebook. Stihne to jen taktak. Do pokojčku vchází matka.

„Ahoj Ofélie. Můžu ti někoho představit?“

~~~

Matka a tenhle její Jiří popíjejí víno. Ofélie nepopíjí nic. Sedí s nimi v obývacíku, kde nenuceně nucený rozhovor probíhá.

„Jiří je architekt, to by tě mohlo zajímat. Říkalas, že uvažuješ o studiu architektury.“

„Tos říkala ty, mami.“

„Protože ty jsi ještě malá. Ale hodila by ses na to. Že jo, Jirko?“

Jiří kývne. Matka se naštěstí zvedá a odbíhá pro cosi do kuchyně. Tím pádem ovšem Ofélie s Jiřím osamí. Jiří se snaží.

„Mohli bychom si o tom někdy popovídat. Ale máš ještě spoustu času. Můžeme jít třeba na výstavu.“

Matka vše poslouchá z kuchyně. Hned volá:

„No, to by se ti líbilo, vid’?“

Ofélie obrátí oči v sloup. Jiří se zasměje.

„Nedáš si trochu vína, Ofélie?“

Zamračí se na něj. Ona se tedy rozhodně snažit nebude.

„Já nepiju.“

Jiří je pobaven.

„To je jasný, že nepiješ. Ale je dobrý to ochutnat. Aby ses pak neopila, až ti bude osmnáct.“

„Já nebudu pít nikdy,“ utne ho Ofélie.

„A kluka taky nebudeš mít nikdy?“ směje se Jiří.

„Taky ne.“

Ofélie se zvedá, má ho dost, musí okamžitě odejít.

Jiří si ji prohlíží s neskrývaným zalíbením.

„Ale to by byla škoda.“

„Dobrou noc.“

Vypadne.

~~~

Spí a nic se jí nezdá. I když...
Ze sousedního pokoje se ozývají zvuky. Ofélie se probudí.
Slyší matčiny vzdechy. Obejme Pana Nelsona. Pláče.

~~~~

S postupujícím jarem a slunečným počasím se okolí libeňské cesty podél Vltavy dost zaplňuje.

Legrační chataři sedí na zahrádkách, převažují mezi nimi tlusté báby a břichatí dědci. Všichni pijou pivo a vzájemně na sebe pokřikují. Někteří hrají volejbal. Někteří mlátí do kytary. Tohle musí být pro tátu náročné.

V košíku kola poskakuje karton cigaret. Moc už se na tátu těší.

Strne. Ten přelud se vrací, myslela, že to přešlo. Mžitky rudnou, až má Ofélie před očima krev. Rudá hladina bublá, načež se změní ve zvuky soulože. Ofélie rychle zastaví.

Jen se mi to zdá, opakuje si tak dlouho, dokud výjev nezmizí. Dál půjde pěšky.

Pod konvicí se sprchuje neznámá mladá žena.

Táta pobíhá kolem a fotí. Vykřikuje. Skanduje.

„Jsi skvělá, Zuzano! Ten šukací pohled! Prosím. Eště!“

„Takhle?“ kroutí se žena.

„Přesně tak.“

Otec odkládá foťák a vstupuje oblečený pod sprchu. Objímá Zuzanu. Ta ho svléká. Stojí pod sprchou nazí a nalepení na sebe.

Krev se valí ze všech stran, je jí plná řeka a vystupuje z břehů. Ofélie utíká. Ofélie pádí. Nechce se utopit. Zakopává. Těžce dýchá. V hlavě jí duní.

Leží v trávě. Dívá se do nebe. Soulož utichla. Ale v hlavě jí kape. Kapy kap. Brečí krev. Vykřikne. Zvedne se. Letí.

Běží podél řeky.

~~~~

Vyjely za město. Jedou po silnici, jedou opatrně, ale když to jde, povídají si.

„Musím ti říct velký tajemství.“

To je ovšem na limonádu.

Pijí ji brčkem na zahrádce restaurace.

„Tak už jsem ho sbalila.“

„Koho?“

„Koho asi.“

„Fakt nevím.“

„Tomáše přece. Doba neprůbojných holek je pryč. Zavolala jsem mu, vytáhla ho do parčíku a bylo.“

„Co?“ hlesne Ofélie.

„Proboha, ty seš fakt totálně zavostalá!“ vybuchne Betty.
„Měla bys se sebou fakt už něco dělat.“

Ofélie mlčí, dělá se jí mdlo.

„Trochu jsme se muchlovali, ošmatával mě a teda musím říct, že to bylo dost hustý.“

„Jako jak?“

„Chtěl to dělat. Ale na to já ještě nejsem vnitřně připravená. No ale když to budem zkoušet... Patnáct mi bude za pár tejdnu. Co na mě koukáš jak vejr! Hele, ale s tebou je to opravdu vážný.“

„Já vim,“ Ofélie se slyší jako z dálky.

Jak by ne, celá se rozpadá, postupuje to pomalu. Částečky Ofélie, komíhavé mžitky, drobné jako jehličky, malá bodnutí.

Zvedá se, motá se.

„Kam jdeš?“ nechápe Betty.

„Něco se sebou dělat. Promiň.“

„Seš fakt cvok.“

~~~

Řítí se z kopce dolů. Nebrzdí, nohy dává ze šlapek pryč, konečně se přestává bát, pouští i řídítka a řítí se do zatáčky.

Blaženě zavírá oči.

Tma.

~~~

Je oblečená v těch krajkových šatech po matce. K rakvi přicházejí smuteční hosté. Matka lomí rukama.

„Ofélie!“ pláče.

Táta nese smuteční věnec, je celý z cigaret. Jednu si zapálí. Políbí mrtvou Ofélii.

„Děkuju ti, holčičko, zas nebyly na seznamu.“ Taky se rozbrečí.

Pak přichází Tomáš. I on pláče. Jeho slzy kapou na bílé šaty. Kapky se na látce mění v krev.

Ofélie ucítí příjemný pocit zadostiučinění. Otevře oči.

Kolik uběhlo času? Hodina, dvě nebo dva dny? Nebe nad ní jí to nepoví. Běží po něm mraky. Ofélie mraky miluje. Nechce se posadit, protože by je tak dobře neviděla. Může se ale posadit?

Všechno ji bolí. Obličej má vlhký. Otře si dlaní tvář. Na prstech má krev. Teče jí i z nosu. Krev, krev, krev. Koleno má rozbité. Ofélie zase oči zavře, nemůže se pohnout, usíná.

„Dýchá. Asi omdlela,“ slyší nad sebou mužský hlas.

„Je hrozně pomlácená,“ konstatuje jakási žena.

„Nesmíme s ní hejbat, kdyby měla něco zlomenýho. Sanitka přijede hned.“

~~~

Spí, takže si není jistá, jestli se nad ní opravdu máma sklání.

„Ofélie?“

S námahou otvírá oči. Dívá se nechápavě.

„Je tady pan doktor.“

Aha, doktor, opakuje si v duchu Ofélie, jako by se snažila rozpomenout, co ta věta znamená.

„Ahoj Ofélie,“ usměje se ten muž. Je oblečen v civilu. „Tak jak se ti daří?“

Matka to řekne za ni.

„Nejí. Je apatická.“

„Posadila by ses?“ usměje se na ni lékař povzbudivě.

Už ho poznává. Ofélie se posadí a vyhrne na zádech pyžamo. Pan doktor ji poslouchá stetoskopem. Matka mluví.

„V nemocnici řekli, že jí nic vážného není, ale já nevím. Nelíbí se mi.“

„Ještě si lehni,“ vybídne ji doktor. „A ukaž mi břicho.“

Ofélie poslušně vytáhne o kousek tričko. Stydí se. Pan doktor jí tlačí na břicho. Nebolí to.

„Opravdu to není nic vážného. Myslím, že jde o následky šoku. Jak dlouho nejí?“

„Dva dny.“

„Vaříte jí polívky?“

„Ano, pořád. Dostala jsem do ní dvě lžičky. Vzala jsem si volno z práce, abych se o ni mohla starat...“

„Tak zítra, Ofélie, jich sníš víc, vid'? Nebo ještě dneska večer.“ Lékař na Ofélii mluví jako na dítě. Je jí to příjemné.

Usměje se na ni. „Je to jen taková princeznovská nemoc.“

Oči se jí zavírají. Rozhovor matky s lékařem k ní doléhá z předstíne jako z konce světa.

„Mám o ni strach, pane doktore.“

„Opravdu to není nic vážného. Znáš Ofélii od narození, je to citlivá, jemná holka. No a teď je v tom věku... Měsíčky pořád nedostala?“

„Ne. Mně už to taky připadá divný.“

„Já jsem neřekl, že mi to připadá divný. Jen... je hodně přecitlivělá. Zítra se na ni přijdu podívat zas. Kdyby se vám cokoliv nelíbilo, volejte.“

Je jí jedno, co říkají. Všichni říkají pořád to samé.

Usíná.

~~~

Snídá v kuchyni s matkou. Tedy – snaží se. Kousne do rohlíku a odsune ho.

„Už nemůžu, mami.“

„Ještě aspoň jedno sousto. Prosím. Za maminku.“

Ofélii se zvedá žaludek.

„Dneska už jsi vstala, určitě už bude všechno dobrý. Ale musíš jíst.“

„Nechci, mami.“

Břichem jí projede nůž. Ofélie se celá zkroutí.

„Tak se aspoň napij toho kakaa.“

Zaúpí.

„Mami, mě strašně bolí břicho!“

Matka se vyleká.

„Mám zavolat panu doktorovi?“

„Já nevím...“

~~~

Sedí na záchodě a drží se za břicho. Je jí strašně zle.

Po chvíli vstane. Chce spláchnout, přestože nevykonávala žádnou potřebu.

V míse spatří kapky krve.

Zírá na ně. Načež začne zuřivě splachovat. Splachuje a splachuje.

Pak sáhne na poličku po vložkách, o kterých jí řekla matka. Štítí se jich, štítí se sebe. Vypotácí se do předsíně.

Před záchodem stojí matka.

„Co je ti, Ofélie?“

„Nic.“

„Nemám zavolat toho doktora?“

„Ne.“

Leží v posteli, choulí se. Je jí zle, obličeje se jí kroutí bolestí.

Objímá Pana Nelsona.

Sáhne si rukou do rozkroku.

Ruka je celá zkrvavená. Chvilí se na ni s odporem dívá.

Otře ji o chlupy Pana Nelsona.

Dívá se na něj.

Najednou ho popadne a vyhodí z okna. Celá se stáhne v bolestivé křeči.

Do pokoje vchází matka. Sedá si k ní na postel, v ruce drží teplou pokličku a přikládá ji Ofélii na břicho.

„Nahřála jsem ji.“

„Proč?“ Ofélie nic nechápe.

„To na menstruaci pomáhá.“

„Jak to víš?“

„Taky jsem měla první menstruaci. Při padesáté už je to o něco snesitelnější... No, ale jinak nic moc.“

Ofélie se unaveně usměje. Je to zvláštní, ale matka ji neštve.

„Asi umřu,“ usměje se.

~~~

Asi za týden už je v pořádku, už nemá ani sedřenou tvář.

Líčí se v koupelně máminými šminkami. Najednou se zarazí. Mezi malovátky spatří rtěnku, kterou viděla u táty. Chvilku váhá. Nalíčí se s ní a strčí si ji do kapsy.

Pozoruje v zrcadle svoji dospělejší tvář. Je spokojená.

~~~

„Jsem fakt rád, žeš mi napsala. Jen nechápu, proč jsi předtím neodpovídala na ty esemesky.“

„Měla jsem toho moc.“

„Aha.“

Setkali se v čajovně. Tomáš si pátravě prohlíží její nalíčenou tvář. Ofélie mu podává krabičku s mašlí.

„Mám pro tebe dárek.“

Tomáš poněkud zrozpačítí.

„Děkuju... to je hezký.“

Je rozpačitý víc a víc.

„Chci ti říct, že už jsem velká,“ odříkává Ofélie, přesně tak, jak si to doma nazkoušela.

„Můžeš to se mnou dělat. Jasně, že jen prstem, jako s Betty... Ale když ti tak o to jde...“

Jenže se rozbřečí. Rychle se zvedá a odchází.

Tomáš sedí jako opařený. Postupně mu leccos dochází. Rozbalí dárek.

Vykouknou na něj zakrvácené kalhotky.

~~~

Už nebrečí. Zvládla to. Udělala, co si předsevzala. Cítí úlevu. Domů se vrací klidná a spokojená. Těší se na mámu.

O to větší je její překvapení, když ji nachází v slzách nad dopitou lahvou vína.

„Mami? Co se stalo?“

„Co by? Nic,“ odsekne jí matka.

Ofélie se rozesměje.

„Nemluv se mnou jako já s tebou!“

Přisedá si k ní na pohovku. Objímá ji. Matka se rozeštká v její náruči.

„Opustil mě.“

„Vždyť to byl debil!“

„Já vím, ale...“

Ofélie se odtáhne.

„Cože? Tys to věděla?! A stejně jsi s ním chodila?“

„Tomu nemůžeš rozumět.“

„Proč ne?“

„Nevíš nic o zoufalství. Nechci bejt sama. Bojím se.“

„Táta je taky sám.“

„Tomu věříš?“

Ofélie chvílku přemýšlí, jestli to má říct.

„Ne.“

Starostlivě na mámu pohlédne.

„To bude dobrý, uvidíš,“ řekne pro jistotu.

„Už jsem stará. Podívej se na mě!“

„Seš nádherná. A máš mě.“

„Ty seš nádherná. A ta moje rtěnka ti sluší.“

„Jen jsem si ji půjčila,“ usmívá se Ofélie.

Matka ji obejmě.

„Zapomněla jsem ji u táty, když jsem mu nesla pár pitomostí.“

Ofélie vykulí oči. Pak se rozesměje.

„Počkej... to jako fakt?“

„Taky ty cigára, cos zapomněla, jsem mu donesla,“ matka ji poočku sleduje. „Přece ho nenechám na holičkách, když je úplně nemožnej.“

Ofélie zvažní.

„Mami, ale on není zas tak nemožnej.“

„To vím taky. Nemožná jsem tady jenom já.“

Máma se usmívá. Nechce tu blízkou chvílku s dcerou ničím narušit. Vezmou se za ruce.

„Už jsi velká, a tak ti řeknu tajemství: život je složitěj. Šíleně. A to je na něm nejhezčí. Chápeš?“

Než Ofélie stihne odpovědět, ozve se zvonek. Běží do před-síně a vezme sluchátko domácího telefonu.

„Haló? Počkej, jdu dolů.“

Rychle si přes sebe něco hodí. Máma zbystrí.

„Kdo je to?“

„Tomáš,“ řekne Ofélie jakoby nic. Což je nádhera.

„Aha,“ usměje se máma a Ofélie zamumlá na půl pusy:

„Čau.“

~~~

Už je z ní zase původní nesmělá Ofélie. Ale i Tomáš je tentokrát poněkud nejistý.

„Ahoj,“ pozdraví tiše.

„Děje se něco?“ ptá se Ofélie.

„Jo.“

„A co?“

Tomáš přešlápne. Chvilku váhá.

„Taky mám pro tebe dárek.“

Podává jí krabičku. Ofélie si ji váhavě prohlíží. Trochu se bojí.

„Mám ji rozbalit?“

„Dělej, co chceš.“

Pomalou dárek rozbaluje. Vykouknou na ni sněhobílé kalhotky.

„Jsou nevinný,“ říká vážně Tomáš. „Jako ty. Líbíš se mi nevinná. Dětská. Proč si o nás vy holky myslíte, že jsme nějaký ra-naři nebo co?“

Ofélie se málem rozberečí. Lítostí, radostí, láskou.

„Betty říkala, že...“

„Betty mě ale vůbec nezajímá,“ přeruší ji Tomáš. „Nepůjdem se projít?“

Vezmou se za ruce s takovou samozřejmostí, s jakou je růže růží.

Mžítka se navždy rozplynou.

PANENSTVÍ

HALÓ, LIDI, NEBUĎTE VIRTUÁLNÍ a pojdte na piknik! Zejtra v jedenáct, Vyšehrad, louka nad Lví bránou, jasný?

Okny internátu proniká odpolední slunce a zvuky ulice. Kravál, měla by říct. Snad si zvykne. Tahle Ofélie je tu nová.

Má to tam pověsit, nemá? Nikoho v Praze nezná, bydlí tu teprve dva dny, všichni její přátelé jsou z Krumlova...

Má nemá... Chybí tady sedmikrásky.

Otvírá facebook.

Haló, lidi, nebudte virtuální...

Ha, ha, ha. Mělo to být vtipné, přitažlivé. Proto si pro své selfie dala na hlavu žlutý baret, co jí tak sluší.

Pojdte na piknik...

Ale jo, sluší jí to. Opravdu jí to sekne... Nikdy nebyla nesmělá, stydlivá. To asi ten intr. Všechno jí tu dusí.

Vyšehrad, louka nad Lví bránou.

Už to tam dala. Tak schválně.

Dívá se na svou zeď znovu. Na facebooku se fotka vyjímá dobře, líp než v telefonu, a ten baret je vážně cool.

Emu se zásadně zjevuje bez upozornění. Tady se nejspíš neklepe. Proč by mělo, jsou tady teď obě doma, bude si muset zvyknout na ten stísněný prostor i na Emu. Může být ráda, že má jen jednu spolubydlící.

„Co tam dáváš?“ Emu se dívá na facebook do telefonu.

„Ále nic.“

„Užs mi potvrdila tu žádost o přátelství?“

„Ne, promiň, zapoměla jsem.“

Potvrzuje její žádost, takže se Ema vzápětí dozví, co tam pověsila.

Haló, lidi, nebudte virtuální...

„Dobrej baret. Pučíš mi ho někdy?“

„Když mi pučíš kostkovaný sako...“

„Budem měnit.“

„Brzo nás od sebe nikdo nepozná.“

„Přijdeš?“

„Já zejtra nemůžu. Stejně tam nikdo nepřijde.“

„Proč myslíš?“

„Fakt jsou všichni virtuální. Rozhejbat lidi je potíží. A pak – jsme tady nový.“

Tahle Ofélie umí být umanutá.

„Tak tam budu sama. To je taky dobrý.“

„Hele a dokdy tam tak zůstaneš?“

„Proč se ptáš?“

Ema se zatváří tajemně.

„Ty máš kluka?“ dochází Ofélii.

„Vid', že se vrátíš až v deset...“

„Tak asi jo. A co vrátnej?“

„Je úplně blbej, není problém ho ošulit.“

„Hm.“

„Naučím tě to.“

„Není potřeba. Kluka nemám.“

~~~

Rána jsou tu jiná, popeláři, auta. V Krumlově má okna do zahrady. Ale i tady jí svítí slunce do postele, svítí šikmo. Babí léto, jak by si ho objednala.

„Kampak, kampak?“ volá vrátný, když míjí jeho kukaň.

„Co je vám po tom, pane Růžička?“

„Musíte se vrátit do dvaceti dvou hodin! Zapisuju si: Záveská, odchod v deset třicet.“

Blbec.

Vykračuje si po rušné městské ulici s košíkem plným dobrot, sýrů, příborů, ubrousků, šálků a podšálků a kávy v termosce. Vzala i mečíky, které si přivezla z Hluboké.

Ema měla pravdu. Na louce je jen ona a dva pejskaři. Nevadí. Rozprostírá deku. Pustí se do jídla. Begeta s máslem už sice není teplá, ale křupe, jak má. Ofélie je spokojená, samotářka byla od dětství, tak co. Spočinout samotná na louce uprostřed města má něco do sebe. Vytáhne skicák. Načrtne to. Zachytí třeštivý pocit uprostřed města. Dá své samotě černo-bílou podobu.

„Ahoj.“

Nad ní se tyčí kytara. Vlastně kluk s kytarou.

„Ahoj,“ prohlíží si ho.

„Je tohle ten piknik z facebooku?“

„Co si dáš?“

Přisedá si.

„Jmenuju se Adam.“

„První chlap na světě...“

„Mámě se to líbilo.“

Podává mu ruku.

„Ofélie... Já tě mám v přátelích?“

„Ne, ale můj kamarád to sdílel. Honza Cajs.“

„Aha.“

„Dáš si taky bagetu?“ vybaluje z papírového pytlíku pečivo.

„Kávu?“

„Díky.“ Rozhlíží se. „Vážně nikdo nedorazil?“

„Ty.“

„Hm. Takže si musíme povídat.“

„Nemusíme.“

Všimne si skicáku.

„Ty maluješ?“

„A ty hraješ na kytaru?“

„Říkal jsem si, že k takhle romantickému nápadu by se to hodilo. Ale teď nevím. Fakt jsem myslel, že přijde víc lidí.“

„Nestačím ti?“ Je pěkně vyzývavá.

Kluk neodpoví. Začíná brnkat a pobrukovat. Dost Ofélii překvapí. V hlase má tesknotu, která ji dojímá, aniž by tušila proč.

„Co je to za písničku?“

„O tobě.“

„Kecáš.“

„Jo, kecám. Je o můj holce.“

„Pročs ji nevezal s sebou?“

„Protože ji nemám. Mám pro ni jen tuhle pecku, až ji potkám.“

„Aha.“

Ofélii upoutá provázkový náramek na levém zápěstí, ale na ten už se neptá. Adam ji předběhne s jinou otázkou.

„Nemáš tady něco, co maluješ?“

„Mám tu švestkovéj koláč.“

Pustí se do něj. Pak do kávy. Ofélii je jako kočce. Piknik, kluk s kytarou, slunce, co je zatím podzimní jen trochu.

„Výbornej.“

~~~

Hospůdka Na Hradbách má vesnický ráz, Ofélii by nenapadlo, že by v Praze mohla něco takového najít.

„Dvě piva,“ objednává Ofélie.

„Je teprve jedenáct,“ ohradí se Adam.

„No a?“

„Nepiju pivo.“

„Tak jedno pivo a colu,“ opraví Ofélie objednávku.

„Dal bych si spíš vodu.“

Číšník odchází.

„Víš, že seš jedinej kluk, kterýho znám, co nepije pivo?“

„Připadá ti to nemožný?“

„Ne. Spíš takový... slušňácký. Pak se nediv, že nemáš holku.“

„Já se nedivím.“

Znovu si ho prohlídne, jestli se nepřekoukla. Adam je mimořádně krásný kluk. Vysoký, štíhlý, husté černé vlasy, modré oči...

„Já se teda divím,“ usměje se. „Zahraješ mi tu písničku ještě jednou?“

„Zahraju ti jinou.“

„Chci tu pro tvoji holku.“

„Už si ji nepamatuju.“

„Ty sis ji vymyslel?“

„Byla pro tebe.“

Koketerie ji opouští. Rudne. Snad si toho nevšiml.

„Nepůjdem se projít?“ navrhone rychle, aby to zamluvila.

~~~~

Vede ho na Místo. Kdysi jí ho ukázala máma, když si spolu zajely do Prahy a ona ji provedla po Vyšehradě.

„Tohle sice není žádná historická památka, ale je to tu záračný,“ řekla tehdy.

Musí se jít dozadu až za veřejné záchodky, najít úzkou cestu vedoucí dolů k Vltavě, přelézt malé zábradlí... překvapuje ji, že to našla.

Znovu rozprostírá šátek, košík už se skoro vyprázdnil, a tak ji netíží. Mečíky vadnou, přesto jí připadá, že je všechno v pořádku jako už dlouho ne. Dívají se na loď pod sebou.

„To je dobrá náhoda, že jsme se takhle potkali,“ Adam se usadí na zem k ní.

Je to náhoda? ptá se Ofélie sama sebe.

„Je to facebook. Virtuální svět,“ namítá.

„Náhoda je, že nikdo nepřišel,“ řekne Adam.

„To je spíš tím, že mám samé mimopražské kamarády.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.